

ADHAS, DE IEIUNIO ASSERTIONES, PRÆ-

SIDE REVERENDO P. THEO. PELTANO DOCTORE THEOLOGO,
Professore Ordinario, Respondebit D. Alph: Pinedanus Guterius, Artium
liberalium M: & SS. Theologiæ Baccalaureus.

CUM HAERESIS IOVINIANI ET SERII DE IEIUNIIS, AVTHORITATE

Ecclesiae iam pridem sopita ac profligata, denuo hoc nostro seculorevirescere videatur, non abs re futurum putavimus, si pro ue-
ritatis Catholicae defensione, nonnullas de Ieiunio Theses disputandas ac discutiendas, in medium proponeremus.

Ieiunium bifariam, considerari potest, in genere videlicet, & in specie, hoc Ecclesiasticum, illud absolutè

Ieiunium licet appellare.

2. Verum siue absolute Ieiunium, siue discretionis causa, quous alio nomine alterum illud uocaueris, non tamen idem omnino est, quod abstinentia moralis, cuius est cibo potioniq; moderationem praescribere, sed eiusmodi quiddam huic ipsi adiungit, quo noua & peculiari quaedam abstinentiae constituitur ratio.
3. Id quidem uel ex eo manifestum euadit: qd ad abstinentiam nemo non mortalium, iam inde ab orbe condito, semper fuerit obstrictus, ad Ieiunium uero non ita. Nam & Sancti Apostoli obpositi praesentiam, aliquando non ieiunasse leguntur, quostamen semper abstinentiae & sobrietatis uirtute ornatos fuisse, minime dubitamus.
4. Porro si modum, quem Veteres (cum nulla de ea adhuc lex extaret Ecclesiastica) & noui item Testamenti Patres, in Ieiunijs obseruabant, diligenter expendamus, comperimus Ieiunium in ge-
nere dictum, haud aliud esse quàm abstinentiam quandam à lautioribus esca, idq; unica duntaxat corporis refectio rectè perficitur.
5. Nam cum maiores nostri ieiunabant, alios ad uesperam, nonnullos ad tres usq; dies, quosdam etiam eo amplius à cibo potuq; abstinuisse legimus. Quin & sacris quoq; proditum est literis Daniele illum hebraeum tribus totis Hebdomadibus ieiunijs operam dantem, neq; panem, neq; carnes manducasse, neq; uinum bibisse, sed leguminibus, & xerophagia contentum, laboranti naturae succurrisse. Haud dis-
simili modo & insignem illi Christi praecorem Ioannem Baptistam tota penè uita, melle syluestri ac locustis pastum fuisse sacra Euangelij commemorat Historia.
6. Ceterum Ieiunium hoc (quod suis modo conditionibus à sobrietate & abstinentia segregauimus) si rectè fiat, id est, peccatorum expiationi, alijsq; pijs operibus coniunctum fuerit, plurimos ac miri-
ficos consequitur fructus, quemadmodum diuina scriptura, sacra Concilia, Sanctorumq; patrum monumenta, & ipsamet deniq; experientia abundè id contestantur.
7. Nam & Paradisum (unde gula uitio olim fueramus expulsi) nobis pandit, & meritis peccatorum penam amolitur, & iram Dei placat, & rebellem carnis petulantiam refrenat, & in seruitutem
redigit, mentem praeterea humi prostratam, ad celestia suscitât, spiritusq; conciliat libertatem, unde ad diuinæ legis obseruationem uehementer conducit. Adhuc ne oratio nostra apud Deum repulsam patitur, effi-
cit, & (quod deniq; momenti est ter maximi) importunos illos Diaboli insulsi, & tentationes facillime frangit ac dissipât, atq; id Christus Dominus redemptor noster non tam uerbo ac doctrina, quàm uiuo quadra-
genarij Ieiunij exemplo aperte nobis ostendit.
8. Unde, quod nostris hisce temporibus Ieiunia male passim cõtenuantur accidit, utq; plurimi ubiq; reperiuntur, in quibus carnis libido usq; adeo dominatur, ut nihil, nisi quæ carnis sunt, sapiant & loquan-
tur, pariq; æstiment difficultatis, à sedis abstinere amplexibus atq; à saluæ abundantis refectione.
9. At uero cum facta carnis mortificare, & cū uitij et concupiscentijs suis crucifigere (quod Ieiunijs si quo alio q; aptissime fieri solet) teneamur, & Domino nostro attestante, quoddam Demoniorum
sit genus, quod non nisi Ieiunio & oratione potest profligari, idcirco licet Ieiunium omni tempore & utilitatis & meriti magni habeatur, quandoq; tamen, etiam Ecclesiastica lege seclusa, ex lege naturali & di-
uina perinde est necessarium, atq; oratio & elemosyna, tunc uidelicet, cum ali Demonio agitur, quod sine Ieiunio expugnare non ualeamus.
10. Quapropter Ieiunium in genere consideratum, tanq; medium quoddam ad uitanda peccata, tempore suo & loco necessarium, non tam positui quàm naturalis & diuini iuris esse existimamus, siqui-
dem moralia ueteris Legis precepta (quale est Ieiunij secundum substantiã suam expensum) cõmuni patrũ sementia, etiam nũ, in noua lege obtinent, in ueteri autem lege Ieiunia precepti fuisse, nemo dubitat.
11. Quare & Dominus noster antiquam legem exponens simulq; cõsummans oratione, elemosinã ac Ieiunia, familiarissimo ac indiuiso societatis uinculo, inter sese cõnexa, simul quoq; cõiunxit, nec
cõiunxit modò, sed triũ istorũ perislas modumq; praescribēs, omnibus seuerè est interminatus, nisi iustitia sua Pharisaeorũ ac scribarũ iustitiã, in his tribus excederet, futurũ ut eterna beatitudine olim frustrarentur.
12. Veruntamen si qui peruerso ac erroneo animi iudicio, ab aliquibus esca sibi abstinendum putarent, uel quod creaturam Dei, cum ludæis immundam, uel cum Manichæis & Tatianis malam iudica-
rent, eos nequaquã commendamus, quin potius ut insanos & Hereticos detestamur, non quia Ieiunant, sed quia hereticè Ieiunant.
13. Nec obstat praedictis illud Pauli, Corporis exercitatio ad modicum utilis est, quoniam quidem Ieiunium non tantum corporis, sed etiam spiritus est exercitatio, multò uero minus alterum illud, Esca &
potus Deo nos non commendant. Nam et si secundum se considerata, huiusmodi Deo nos gratiores non reddant, reddunt tamen, si iusta piaq; de causa assumantur uel relinquatur, alioqui & in temperati & choli-
corum tantum sementiam, regnum Dei possiderent frustra, & Apostolus ipse Ieiunij sepe macerasset.
14. Cum igitur Ieiunia carnisq; castigationes, ad Legis Euangelicæ obseruationem tantum adferant adiumentũ, & sine statis temporibus, certoq; ciborum delectu Ieiunaturi mens, subinde in incertum di-
uagaretur, (unde & negligentia & Ieiuniorum obliuio facile consequeretur) Sancta, Catholica, & Apostolica Ecclesia, Dei spiritu afflata, Ieiunium aliq; indeterminatum, ad certam quandam formulam redegit,
quod proinde Ecclesiasticum appellatur.
15. In hoc autem nihil omnino inuenitur, quod pium Sacraeq; scripturae consentaneum non sit. Nam carnes non comedere bonum esse monet Apostolus, tempus praeterea, quo Ieiunium indicitur, & sim-
plex in die, eademq; moderata corporis refectio, nullam mali praese ferunt speciem. Quare preceptũ accedens quod suapte natura bonum & equum est, id malum & iniquũ facere non potest, aut aliquã meriti
rationem auferre, quin potius meritum auctius inde redditur, cū precepto adiuncto, opus aliis morale actus fiat obedientie, quæ Deo gratior est, q; iustitia.
16. Et quamuis homini Christiano, ut se obligatum intelligeret, Ecclesie Catholicae decretum, licet admodum recens promulgatum, satis esse debuerat (cum Ecclesia eadem semper polleat authoritate,
quemadmodum uno eodemq; capite ac spiritu semper regitur) tamen ne hac quidem ratione Ieiunium hoc flocci fieri, aut à Catholicae ueritatis aduersarijs ullatenus rejici potest.
17. Quandoquidem sacrosanctam Quadragesimam, à Christo Domino ac redemptore nostro, uel saltem ab ipsis illius Apostolis immèditatè fuisse institutam, non tam Conciliorum Sanctiones,
diuersaq; Sanctorum patrum sementia, q; ipsamet Apostolorum Decreta, certum nobis indubitatumq; reddunt, Legit autem Canon Apostolicus hunc in modum: Si quis Episcopus aut presbyter, aut diaconus,
aut lector aut cantor sacram Quadragesimam non ieiunauerit, deponitor, praetèr q; simbecillitate impeditur corporis, si Laicus sit: communionem priuator, & id rectè, siquidem non minor esse debet apud Christi
fideles sacrosanctæ Ecclesie authoritas, quam apud filios Rechab morituri patris imperium, qui ne paternum mandatum uiolarent, perpetuo à uino abstinerunt.
18. Veruntamen si praesentis seculi remissionem, cum pristino ieiunandi rigore committamus, rem nouam potius, quam aue nulle quingentos annos usitatam, Ieiunij Quadragesimale meritò dixeris. Olim
nanq; carnium & lactuiniõrum abstinentia, modicæq; corporis refocillationi, eidemq; uespertinae (unde & de cenatiunculis nostris nihil apud antiquos scriptum reperitur) uigiliis quoq; nocturnasq; preces &
alias id genus uite asperitates adiungebat, quemadmodum ex riu, quo olim Litanie maioris Ieiunium celebrabatur, facile, id est colligere. Sic enim in Concilio Moguntino sub Carolo Magno celebrato, extat desia-
nitũ. Litanie maior tribus diebus, ut legendo reperimus, & sancti patres nostri instituerunt, à cunctis Christianis obseruetur, nõ equitando, neq; preciosis induti sine uestibus, sed discalciati & cinere & cilicio operiti,
Quod, si Germani fratres ac maiores nostri, in Litanij maioribus eam seueritatem obseruabant, quã in Ieiunio Quadragesimali obseruasse existimandum est?
19. Iam et si omnia Ieiunia Ecclesiastica, sub Gehennæ interminatione obseruare teneamur, (cũ sint superiorum precepta, & id quidem in re grauissima) hoc tamen inter omnia summa obseruatione & ue-
neratione dignũ est, tũ ob eximiam, qua pollet antiquitatẽ, tum maxime ob ingenia in eo contenta mysteria. Nam & totius anni decimas eo ipso quodammodo Deo consecramus, & quod maius est, nõ tam Moysi & Elie,
quàm ipsius Christi continet imitationem.
20. Necesse q; fidei Catholicae hostes, ob sacrosanctum hoc Ieiunij institutũ, Ecclesiam crudelitatis insimulent, cum hanc suam constitutionem, adeo obligare nõ uelit, ut uel charitati uel necessitati cedere, suo
loco non debeat, quinimo liberum facit omnibus, quolibet tempore, quibuslibet uesti, modo id charitas suadeat, uel necessitas posulet, paratq; sint suam illam, quam allegant, necessitatem, medici utriusq; consilio atq;
iudicio submittere. Verum amen caueant, ne, pro uera falsam praetexant causam, quod si fecerim certissimũ habeam, nõ se medicũ, aut Dei sacerdotẽ, sed se ipsos, in suam perniciem atq; condemnationẽ sefellisse.
21. Et sane, si ea de causa sponsa Christi, crudelitatis esset condemnanda, quod sub uite spiritalis discrimine, ad nonnulla seruanda filios suos obliget, crudelis profecto censendus foret misericordiarum
Pater Deus Opt. Max. qui sub nullo maiori discrimine, rem si nostro iudicio expendatur, multo leuiorẽ, primo parenti prohibuit, nullaq; alia tam, Israelitico q; populo Christiano, sub æternæ Gehennæ intermi-
natione, sectanda fugiendaq; precepit. Verum id nemo unq; æquus rerum censor, iudicauerit, siquidem nemo in eo peccat, quod uitare non potest.
22. Quapropter si quis Legem diuinam aut Ecclesiasticam prauaricatus, æternæ penæ reus constituitur, non est id in Deum, aut Ecclesie praesides, qui legem optimã & ad subditorũ salutẽ ordinatã (unde
etiã maiore meriti occasione sumere poterat) sanxerũt, est rejiciendũ, sed in ipsum delinquentẽ, qui sua libertate abutẽs, ex negligentia, uel malitia, illud preceptũ uiolauit, quod & potuerat & debuerat obseruare.
23. Unde ipsi Potius Ieiunij uiolatores sunt reprehendi, qui Esau exemplum secuti, cum uili leuicula primogenituram suam cõmutant, malemes in explebili suo uenri, turpiq; carnis libidini gratifica-
ri, quàm spiritui, et illis, quos Christus posuit Ecclesie rectores, obsequi.
24. Nec tamen omnes Ieiunij transgressores, ex æquo delinquent, grauius enim citra omnẽ controuersia peccant illi, qui carnis, absq; ulla necessitate uestuntur, quàm qui fragilitate carnis superati, dis-
interdii cibũ sumunt, unde etiã, nisi digna penitentia, peccatum suũ aue obitu expiauerim, longè grauiores expensuri sunt penas. Nec id profecto iniuria, si enim Ionatas ob Ieiunij à Saul indictum, nulla impul-
sus temeritate, sed inuincibili ignorantia laborans, atq; necessitate, modici tantũ mellis degustatione, uiolatũ, tamã & regis & potentis Dei indignationẽ incurrit, ut hic responsum denegaret, praesentẽ ille mortem
intenteret, quanto putatis maiora supplicia merentur illi, qui nulla necessitate adacti, nulla ignorantie detenti, sed sũriosos quada temeritate, sacrilegoq; contemptu incitati, sanctissimas Christi sponse leges ac san-
ctiones uiolant pessundatq;
25. Sed nec ideo tamen excusatione digni sunt, si qui citra cõtemptũ, aut proximi scandalũ carnis aut alijs illicitis secretò uestuntur, nã & hij haud secus, atq; primi parentes nostri Adam & Eua, inter-
dicti cibi esu, indubitata animæ mortẽ incurrunt, uerum tamen minus plectuntur, q; nefarij illi contemptores, qui propria damnatione, nõ contenti, alios quoq; secum ad interitum pertrahere sat agunt. Minus etiã q; alij
quidã, qui, ne in conuentu malignantiũ singulares uideantur, carnes aut cenam oblatam recusare non audent, idq; cum magno, & fidei Catholicae & salutis suæ detrimento, siquidem & preceptũ uiolant, & haeresein,
quod in se est, propagant & infirmorum fratrum conscientias uulnerant.
26. Ceterum si ieiunantes quosdam non nunq; abusus committere cõtingat, illi quoq; in Ecclesiam nõ sunt referendi, ut quæ illos non precipiat, sed ablatos uehementer cupiat. Sed nec propterea quoq; Ieiua
nandi lex mala sit aut statim abroganda, q; multi eã transgredimur, siquidẽ hac ratione omnes leges, etiã diuinæ, ab ipso Deo abrogari deberent, quia nulla lex omnino existit, quæ suos nõ habeat transgressores.
27. Postremo, cum quamdiu in hoc fragili corpore detinemur, nulla sit certa uictoria, omnes (per Canonem non exempti, ut pueri, senes, grauidæ &c.) cuiuscunq; demum extiterim perfectionis, ad Iea-
iuniorũ Ecclesiasticorũ leges asfringuntur. Nam esto quidã eo pietatis forent progressi, ut ultra progredi nõ possem, nec ullos carnis semireum aculos, (quod tamen sine miraculo fieri non solet) non tamen desunt
inlißima & honestissima Ieiunandi occasiones, uel ut Christi exemplo se conformet, uel offensi nuntius iram placent, uel deniq; pro suis suorumq; peccatis anicathis, satisfaciant.

Et unum bilatum, considerari potest, in genere videlicet, & in specie, hoc Ecclesiasticum, illud absolute